

der jo giver Ministeren Ret til at høre Menighedsraadene ved Embeds-Besættelse. Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa, hvorvidt dette er heldigt eller uheldigt, jeg anser det nu for uheldigt, men det er en Sag for sig. Den ærede Minister praktiserer det, antager jeg, gennemgaaende saaledes, at han sender Menighedsraadet nogle Ansøgninger til Betænkning. Jeg maa maaske nævne, at det er mig bekendt, at ved en Embedsvakance nylig her paa Sjælland var der, saavidt jeg ved, 36 Ansøgere til dette Embede. Den ærede Minister beholdt de 21 Ansøgninger oppe i Ministeriet og sendte de 15 til Menighedsraadets Betænkning. Nu er den uheldige, den for Præsteembedets Værdighed uheldige Følge af denne Lov, at Ansøgere til saadanne Embeder sætte sig i Korrespondance, ja endogsaa foretage Rejser for at besøge Medlemmerne af disse Menighedsraad, naturligvis for at gøre saa meget som muligt for at faa disse Embeder. Men saa kommer man til dette abnorme, at der er ingen, der ved, efter hvilke Regler Ministeriet beholder en Del af Ansøgningerne. Der foreligger intet om disse Regler; om der er Regler, ved jeg ikke, det er der maaske, men det er maaske variable Regler, i Dag nogle, i Morgen andre — ingen ved det. Der er altsaa ingen Ansøgere, der ved, hvilke Ansøgninger Ministeriet har sendt til Menighedsraadet, og man ser saa det abnorme, at Ansøgere, der slet ikke kunne komme i Betragtning ved Embedets Besættelse, saasom Ministeriet ligger inde med deres Ansøgninger, blive ved at løbe til Menighedsraadets Medlemmer, blive ved at korrespondere med dem, skaffe sig selv mange Udgifter og megen Ulejlighed og skaffe Menighedsraadets Medlemmer i alt Fald Ulejlighed. Det er et i høj Grad uheldigt Forhold.

Jeg ønsker dernæst at spørge den ærede Minister, hvilke Aarsager han har haft til at gøre Forandring i den Maade, hvorpaa man ellers altid besætter Embeder. Jeg skal ikke komme ind paa, hvilke Personer Ministeriet ansætter i Embeder. Det kan jo ganske vist undertiden forbyse en. Nr. 14 af 17 synes jo at have en vis Tiltrækningskraft i enkelte Tilfælde; det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa. Men den ærede Minister har i Statsskolevæsenet ansat en Del Kvinder, ansat kvindelige Adjunkter, uden at disse Embeder, saa vidt mig bekendt, i Forvejen have været opslaaede ledige. Jeg ønsker gerne, i alt Fald inden jeg kommer nærmere ind der-

paa, at høre fra den ærede Ministers Side, hvilke Grunde han har haft til at indføre denne helt ny Fremgangsmaade.

I øvrigt vil jeg udtale min store Beklagelse over den Maade, hvorpaa Almenskolen gennemføres. Stedet er jo ikke til at komme ind paa denne Lov i Enkelt-heder, og vi have ogsaa drøftet det i Fjor. Men jeg vil dog minde om, at efter den ærede Ministers oprindelige Forslag skulde Mellemskolen ende som et afsluttet Hele i 15 Aars Alderen, og derpaa skulde der bygges to Udbygninger, en Realklasse paa 1 Aar og et Gymnasium paa 3 Aar. Denne Ordning, hvorefter Afslutningen skulde finde Sted i 15 Aars Alderen, kunde jo Landstinget ikke slutte sig til. Ved Behandlingen i Landstinget kom det jo frem, at man maatte ønske, at den egentlige Afslutning af Undervisningen skulde foregaa netop i 16 Aars Alderen. Efter dette havde det været naturligt, at Ministeriet i sine Overvejelser med sine sagkyndige om, hvad der nu skal undervises i i Skolen, havde taget det hele Spørgsmaal op til Behandling. Men Ministeriet er gaaet den Vej, som Ministeriet vilde gaa, hvis Ministerens oprindelige Forslag og Tanke var bleven gennemført, idet Ministeriet sammen med en Kommission har overvejet, hvad der skal undervises i i Mellemskolen, med fuldstændig Udelukkelse fra Overvejelserne, hvad der skal læses i den sidste Klasse, der skal føre til den saakaldte Præliminæreksamen, som en Mængde Statsinstitutioner og det private Erhvervsliv netop kræver til sin Tjeneste. Ministeriet har udelukket dette af Forhandlingerne og har altsaa virkelig forelagt en Plan for Mellemskolen med en endelig Afslutning, har altsaa gjort, hvad Ministeriet vilde gøre, hvis Ministerens egen Tanke havde fundet Tilslutning i begge Ting. Nu have vi virkelig faaet denne pædagogiske Uting, at vi faa en Tillægsskole paa et enkelt Aar. Intet Menneske aner, hvad der skal læses i det Aar. Det forekommer mig, at Ministeren ikke har handlet saaledes, som man ganske sikkert oppe i Landstinget havde ventet, der var blevet handlet. Man kan nemlig ikke lade en Afslutning paa Ungdomsundervisningen, eller hvad man vil kalde det, indtræde i det 15de Aar og saa udelade af Betragtningen, hvad der skal læses i det sidste Aar. Der maa ikke gøre sig Dilettanteri gældende i disse vigtige Forhold.

Ministeren har ganske sikkert ogsaa fornemmet, at Antallet af Tilhængere i det hele er i Tilbagegang, og at Begejstringen